

STRMILOVSKÉ NOVINY

3/2001

Milý čtenáři,

Léto je za námi, asi si povzdechneš, že jsi si snad ani nevšiml, že vůbec nějaké bylo. Nu, snad nás čeká alespoň to babí - když bude pěkné. Houby rostou jak o život, tak jsme si řekly, milý čtenáři, že tě seznámíme s několika, které třeba neznáš. A aby to nebylo zas tak nudné, bude to formou bajky. V bajce, jak známo, zvířata (v našem případě houby) mluví jako lidé, jednají jako lidé, někdy víc mluví a méně jednají - prostě jako lidé (alespoň tak to před mnoha lety pregnantně vystihli pánové Šlitr a Suchý). Jen pro potěchu znalců přidáme do závorky údaj o požitelnosti protagonistů našeho příběhu. "+" značí houbu nejedlou, "w" je symbolem vidličky - čím je jich více (1-3), tím je houba chutnější.

Žila byla jednou jedna Kačenka česká (ww). S jinými houbami se příliš nekomarádila - ono jich zase v březnu, když roste, není na košťky. A bylo jí smutno. Dlužno přiznat, že to byla dost její chyba, protože takové Kačenky se vždycky drží v houfu - jenže ta naše si s ostatními Kačenkami nerozuměla. Byly to všechno jen takové pitomé Káči, nohate namyšlené, nechápaly její jemnou a citlivou duši. Snad jen krásný Ohnivce šarlatový (+) by jí rozuměl, byl vždycky takový tichý a jemný, ale žádná slušná jedlá houba by si nic nezačínala s nejedlou a navíc takovou, která roste na kusu větve zapichlé v zemi! Tak se do společnosti, po jaké Kačenka toužila, nedostalo ani Ucho Jidášovo (ww), byť se na ni snažilo zapůsobit zvukným latinským názvem - *Hirneola auricula-judae*. Ne, s nějakou takovou placaticí, která roste na bezovém klacku se Kačenka zahazovat nebude. Chvilku zaváhala, když jí Ucho vyprávělo tichým hlasem příběh o Ježíši a apoštolech. Jenže když se

dostalo k nečestné Jidášově úloze, byla mu veškerá diplomacie houby platná a Kačenka se ještě dlouho mračila na všechny strany, když si uvědomila, kolik svého drahocenného času uchu věnovala.

A tak to byl jen starý Smrž (www), se kterým se Kačenka byla ochotna bavit. Smrž byl štíhlý a vysoký s lehkým nádechem do olivové barvy. A byla to hlavně jeho zásluha, že se Kačenka začala dívat na svět trochu jinak. Smrž byl o hlavu větší a o pár dní starší než ona a to se u takové houby bere velmi vážně. Smrži patří mezi nejchutnější houby v lese a to mělo pro Kačenku také svoje kouzlo. A na pohled byl Kačence podobný a to znamenalo pro Kačenku hodně.

Díky němu se přestala Kačenka mračit na Ucho Jidášovo. Smrž si od ní nechal znovu a znovu vyprávět příběh Ježíše a apoštolů a a Kačenka si najednou uvědomila, jak hodně pro ní znamenalo, když si sní Ucho povídalo. Poznala, že hledáme li společenství, nezáleží na jméně, které si Ucho stejně samo nevybralo.

Smržovu přátelství s Ohnivcem nerozuměla, ale dlouho musela přemýšlet nad slovy, která jí jednou Smrž řekl na dobrou noc: "Proto, abychom byli přáteli my dva, nemusíš mít ráda další mé přátele. Ani já nedokážu pořádně vysvětlit, proč jsou mými přáteli právě oni. Přátelství je věc srdce a slova ho nedokážu vždy postihnout. Stejně tak já zůstanu tvým přítelem, i když si tvé srdce nenajde cestu k Ohnivci. Je potřeba si vážit každého postoje, který je pro toho druhého důležitý, a respektovat ho, i když ho nedokážeme pochopit."

Kačenka se nikdy s Ohnivcem doopravdy nespřátelila, bylo to vždy jen přání dobrého rána a dobré noci, pár zdvořilostních frází

Z OBSAHU

- Exkurze do knihovny (str. 2)
- Drogy (stále ještě) dovolené (str. 2, 3)
- Kultura, sport (str. 5)
- První kroky k návratu (str. 6)
- Úvod do matfyzáka (str. 7)
- Černé úterý 11. září 2001 (str. 8)

během dne. Smrž jí to nikdy ani náznakem nevytkl. Věděl, že v každém jsou temná místa, které neprosvětlí ani čas. A věděl, jak hluboce je v jedlých houbách zakořeněné nedůvěra k těm nejedlým.

Snad nejtěžší práci měl Smrž, když smiřoval Kačenku s její rodinou. Ani Kačence, ani její rodině se do nějakého znovusbližování nechtělo. Sad to byl odzbrojující úsměv starého Smrže, snad to, že každému z nich přál tak významně dobré ráno i dobrou noc, že nakonec bylo všem hloupé neusmát se na druhé a nepopřát si vše dobré také mezi sebou.

A bylo dobře na pomezí olší a jedlového lesíka.

Pokojnou houbařskou sezónu a mnoho Smržů v lidské podobě (protože na houbovou podobu si budeš muset počkat do jara) ti, milý čtenáři, přeji Tvé

Strmilovské noviny

MALÁ EXKURZE DO KNIHOVNY

Na otázku, co nového strmilovská knihovna nabízí v týdnu knihoven (8. 10. - 13. 10. 2001), mohu napsat jediné - nabízí sama sebe. Druhého října 2001 po dlouhé době, plné nedečkaného vyptávání čtenářů, totiž opět zahájila svůj provoz.

Tomuto dni předcházelo mnoho mravenčí práce a přemýšlení, jak nově získané prostory po kempeličce co nejúčelněji využít. Díky dobré orientaci místností na jih a západ dostala knihovna do vínku to nejdůležitější - světlo. Podle toho se odvíjelo i další vnitřní členění a uspořádání.

Chci Vás tedy všechny - čtenáře i nečtenáře - alespoň na okamžik pozvat dál a seznámit Vás s nově vytvořeným prostředím knihovny, které by mělo být vedle školy střediskem kulturním, informačním a vzdělávacím.

"Předpokoj" knihovny je pojat jako studovna nebo čítárna s tím, že v této místnosti lze pořádát i setkání a schůze pro menší počet účastníků, besedy se čtenáři, besedy pro děti apod. Zde si čtenáři mohou odložit oděv, děti aktovky a vstoupí do prostor oddělení pro děti a mládež. Tato místnost je srdcem knihovny, protože zde se bude odehrávat důležitá komunikace čtenáře s knihovníkem a naopak. Nachází se tu výpůjční pult s kartotékou a výpůjčními protokoly čtenářů a bude - jistě v blízké budoucnosti - vybavena počítači a další technikou potřebnou k automatizaci knihovny. Právě zde získají čtenáři i další

klienti možnost dostat se rychleji ke všem druhům informací - a to nejen z oblasti knihovnické. Díky budoucímu připojení k internetu budou k dispozici informace prakticky ze všech oblastí života.

Ne náhodou, ale zcela záměrně, budou s knihovníkem společně sdílet prostor děti a mládež, s nimiž je komunikace nejdůležitější. Dětský knihovní fond je přehledně uspořádán do beletristické a naučné oblasti, zvláštní regál je určen pohádkám a dívčí literatuře.

Z dětského oddělení se otevřeným vstupem dostanete do oddělení pro dospělé, v němž je knihovní fond opět rozdělen na beletrii a naučnou literaturu, vyhrazené místo zde mají milovníci detektivek, historie nebo válečné literatury, poezie, oddělena je i tzv. "červená knihovna". Každý čtenář by si prostě měl přijít na své.

V obou výše zmiňovaných odděleních jsou navíc umístěny regály s časopisy a speciální koutek s novými knihami (v současné době nových knih do fondu přibýlo téměř 60), čtenáři budou moci při výběru a studiu literatury posedět, což ve "staré" knihovně vzhledem ke značnému nedostatku místa nebylo možné.

Dalo by se dopodrobna popsat ještě mnoho záležitostí, které se týkají knihovny. Ale pro ty bude snad místo ještě v dalších vydáních Strmilovských novin. O projektu "Knihovna - informační centrum obce" se již na jiném místě tohoto listu zmiňuje starosta obce. Není již proto třeba tento program vysvětlovat. Co je však důležité, je poděkování. A to

především těm, kteří tuto jedinečnou akci vymysleli, vdechli jí život a pomohli tak obcím pozvednout úroveň knihoven, v neposlední řadě také Obecnímu úřadu ve Strmilově, který do tohoto projektu vstoupil a podílel se spolu se státem na financování.

O tom, že se knihovna v naší obci přestala dusit v malých prostorách a zvolna nabírá nový dech, se mohou všichni přesvědčit sami při návštěvě během výpůjční doby, která se prozatím nezměnila (ÚTERÝ - od 13.30 hod. do 16.00 hod., PÁTEK - od 16.00 hod. do 18.30 hod.).

PŘIJĎTE SE PODÍVAT, BUDETE VÍTANI!

Vlasta Vondrušová
Obecní knihovna ve Strmilově

Knihovna - informační centrum obce

Strmilovská knihovna má dobrou pověst a je hojně využívána občany i dětmi. Je to také díky pečlivému knihovníkovi panu Miloslavu Jebavému. Začátkem tohoto roku z podnětu Ministerstva kultury byl vyhlášen projekt "Připojení veřejné knihovny k internetu včetně automatizace knihovny." Do tohoto programu byly vytypovány některé knihovny z celého Jihočeského kraje včetně naší a zahájen pilotní projekt s názvem "Knihovna - informační centrum obce." Součástí byl i rekvalifikační kurz pro knihovníky, který byl financován Úřadem práce. Z naší obce byla do kurzu vyslána paní Vlasta Vondrušová, která bude naší novou knihovnicí a která již určitou dobu tuto funkci u nás vykonávala. Kurz právě úspěšně dokončila.

Toto je jedna stránka věci. V současné knihovně však pro plánované dva počítače s internetem místo nebylo. Přímou se nabízela možnost využít bývalou místnost záložny. Proto bylo schváleno propojení těchto dvou místností tak, aby bylo možné nové služby zajišťovat. Stavební práce, které si vyžádaly navíc rekonstrukci a přepojení topení již skončily. Půjčování knih může začít. Nyní se zajišťuje vybavení počítači včetně internetu a speciálního programu pro knihovny. Jsou předpoklady, že do konce listopadu by i tato část projektu mohla být hotova a obyvatelé by mohli začít využívat i služby internetu, samozřejmě za poplatek. Současně bude stanovena a rozšířena doba, kdy bude možné tyto služby využívat.

Tato akce, která původně nebyla v plánu obce, bude částečně zajištěna státní dotací, která se upřesňuje. Po škole, školce, vybudování sportovní haly a přebudování kina na divadelní sál je nová náplň knihovny další úspěšnou akcí, která může pomoci vzdělanosti, sportovnímu a kulturnímu vyžití našich spoluobčanů.

Jaroslav Emmer

Drogy (stále ještě) dovolené IV

Gambling

Původně jsem chtěl psát ještě jeden článek o alkoholu, ale asi by to moc objektivní nebylo. To, o čem dnes bude řeč, nese oficiálně název "patologické hráčství". Ve vlastním slova smyslu sem nepatří "závislost na televizi" - základním společným znakem všech patologických hráčů je fakt, že člověk platí za možnost výhry.

Právě tak, jako existují "běžní" kuřáci, "běžní" návštěvníci hospody a na druhé straně lidé, kteří díky cigaretám a alkoholu ničí své okolí, rozbíjejí vztahy a v neposlední řadě ničí sami sobě zdraví, tak vedle sebe existují lidé, kteří si jednou týdně U Máci zahrají mariáš a lidé, kteří jsou ochotni okrást vlastní rodinu, aby měli na výherní automat. Záměrně stavím dva extrémy, ale mezi nimi je široká škála všechny možných postojů a není vždycky snadné určit, kdy jde o běžnou formu společenského vyžití či odpočinku (jak rád vzpomínám, když se u nás jednou za čas sešla celá rodina "na žolíky" a my děti jsme kibicovaly) a kdy už je pro člověka i ten mariáš milejší než cokoliv jiného.

S jakými formami hazardních her se setkáme nejčastěji?

Automaty

Po listopadu roku 1989 tato forma hazardní hry u lidí, kteří mají vážné problémy pro něž se přicházejí léčit, jednoznačně převládá. Výherní automaty se ještě někdy dělí na "lehké" a "těžké" podle výše vkladu a podle toho, jak vysoký obnos může hráč vyhrát. Toto dělení je z mnoha důvodů iluzorní. To, co je pro jednoho malá prohra, může být pro jiného katastrofa.

Kasina

S tuzemskými patologickými hráči, kteří prohrávali peníze v ruletě, se setkáváme. Paradoxně jeden z nich byl majitelem herny s "vý-

herními" automaty (že by jakási spravedlnost?). Kasina jsou pro širší vrstvy méně přitažlivá jsou však mimořádně nebezpečná. Velká výhra může rychle "nastartovat" chorobný návyk. Jeden americký lékař vyprávěl následující historku: Při návštěvě Las Vegas se dal do řeči s majitelem kasina. Takové kasino zaměstnává spoustu lidí: ostrahu, toho, kdo dohlíží na dodržování pravidel, krupiéry a dokonce i lidi kteří hrají jen na oko, aby svedli ke hře návštěvníky. Onen známý se tedy zeptal majitele: "Kolik musí přijít hráčů, abyste všechny personál zaplatil a ještě vydě-

pokračování na str. 3

Drogy (stále ještě) dovolené IV

pokračování ze str. 2

lal?" Majiteli zaskvěly či a krátce odpověděl: "Stačí jeden."

Sportovní sázky

V původní podobě to byly sázky "na koníčky" (tedy výsledky dostihů), ale samozřejmě sem patří sázení na výsledky fotbalových utkání, atd.

Karetní hry

Málokdo ví, že karetní hry mají svůj původ ve dvanáctém století a že pocházejí z Číny. Ne každá karetní hra je hazardní, ale hazardní karetní hry jsou rozšířeny. Velmi nebezpečná je kombinace karetní hry a alkoholu. Ten totiž může u hráče otupit zbytky zdravého rozumu. Problémy se hrou ho přivedou k dalšímu pití. Výsledkem bývá kombinovaná závislost. Důležité je, aby takoví hráči přestali s obojím - s pitím i hraním.

Hra v kostky

Je to další starobylá forma hazardu. Již v knize povídek za staré Indie "Oceán příběhů" najdete vyprávění o člověku, kterého podvodně obehrali v kostky. Když nemohl zaplatit, zbili ho a majitel herny ho nechal vhodit do vyschlé studny.

"Skořápkáři" a ostatní...

"Skořápkáři" z pražských ulic našťestí vymizeli. Podle novinových zpráv se jednalo o dobře organizované tlupy, řízené ze zahraničí.

Každá hra nabízející možnost hmotné nebo finanční výhry může vést k patologickému hráčství. "A co Sportka?" namítne možná v této chvíli skeptický čtenář. Nebezpečnost tohoto druhu hazardní hry poněkud snižuje okolnost, že sázky jsou poměrně malé a možnost vsadit mají hráči jednou týdně. Ale patologické hráčství nelze vyloučit ani zde. V posledních letech se s hrami tohoto typu roztrhl pytel. Nebezpečné jsou stírání losy, a to tím, že se sázející dozvídá výsledek velmi rychle a vzápětí může sázku opakovat. Slyšel jsem o člověku, který si chtěl prodejem stírání losů přivydělat. Jenže to nevydržel, všechny seškrábal, nevyhrál nic a nadělal dluhy.

Tento výčet různých forem hazardní hry není zdaleka úplný. Ani nemůže být. Hranice mezi hazardní a ne hazardní hrou je velmi neostrá. Tatáž hra může být hazardní, hraje-li se o peníze a ne hazardní, hraná "jen tak". Patologickým hráčem i těm, kteří jim jsou ohroženi, velmi doporučuji zdaleka se vyhýbat všemu, co by hazardní hru i vzdáleně připomínalo. Záměna jedné hazardní hry za jinou je poměrně snadná a není to žádné řešení.

Cesta do pekla a nazpátek

Naprosto netvrdím, že každý, kdo prohraje větší množství peněz, je patologický hráč. Nebyl jím mladík, který si přijel do Prahy něco koupit a kterého skořápkáři obehrali v podchodu metra. Když odcházel, nechápavě nahlásil opakoval: "Je to možný že sem takovej blbec?" Patologickým hráčem nebyl ani muž, který za jedinou noc prohrál několik set tisíc své manželce podnikatelce a pak se zhroutil. Hazardní hra se podobá alkoholu nebo drogám. Ty také působí spoustu problémů i lidem, kteří na nich závislí nejsou. Podobně jako alkohol a drogy může vést i hazardní hra ke vzniku patologického návyku.

1. Stadium výher

Jako mnoho jiných problémů i patologická hra začíná nenápadně. Občas hraní zprvu nepříliš větší problémy. Časté jsou fantazie o velké výhře. Neštěstím, které celý průběh podstatně urychluje, bývá skutečná velká výhra. Hráč touží výhru zopakovat, vyhrát ještě více. Má různové představy a hýří optimismem, pro který nejsou důvody. Zvyšuje sázky a hraje častěji. Jestliže začínal hrát ve společnosti, přechází k osamělé hře. Často se chlubit se, že vyhrál, i když to nemusí být pravda.

2. Stadium prohrávání

V této fázi už většinou jde o patologické hráčství. Postižený myslí hlavně na hraní a s hrou nedokáže přestat. Dlouhá období prohrávání mohou být střídána pokusy hru regulovat nebo s ní přestat. Hru už často financuje z půjčených peněz, své hraní skrývá. Splácení dluhů odkládá a vypůjčuje si znovu větší částky peněz. Trpí zaměstnáním, v rodině se objevují vážné problémy. Člověk, který dospěl až sem, se stává neklidný, podrážděný a uzavřený. Zanedbává své zdraví. Přestává být schopen splácet dluhy. Může se snažit získávat peníze nezákonně.

3. Stadium zoufalství

Pověst hráče je poškozena. Přichází soudní jednání, tresty, odcizení od rodiny i přátel, osamělost. Stále více času tráví hráč hrou nebo fantaziemi o ní. Dále prohrává. Má tendenci obviňovat z odpovědnosti za své neštěstí druhé. Lituje se, propadá depresi a bezradě. Vyčítky svědomí, bez konkrétních kroků ke změně, mu nijak nepomáhají. Spíše jeho stav zhoršují. Přichází panika. V této fázi se hráč může dopustit i závažnějších trestných činů. Typické jsou krádeže, zpronevěry, podvody. Většina hráčů v této fázi je už rozvedená. Někteří uvažují o sebevraždě nebo za sebou mají sebevražedné pokusy. Řada z nich se hrouť. Někteří se snaží unikat k alkoholu nebo jiným návykovým látkám. To jejich situaci ještě zhoršuje. V době, kdy nehrají, slíží jejich neklid, podráždění. Někoho možná napadne otázka, jak dlouho to trvá než se člověk stane patologickým hráčem? Je to různé. Jeden až tři roky většinou bohatě postačují. U dospívajících a dětí bývá průběh podstatně rychlejší. Někdy stačí několik týdnů nebo měsíců.

I v procesu uzdravování můžeme rozlišit tři stadia:

1. Stadium kritičnosti

Hráč pociťve hledá pomoc, postupně získává naději. Opouští svět fantazií a přijímá skutečnost. Přestává hrát. Začíná uvažovat odpovědně. Chladnokrevně provede svou finanční inventuru a sestaví plán splácení dluhů. Je schopen lépe uspokojovat své skutečné potřeby, včetně duchovních. Vrací se do zaměstnání.

2. Stadium znovuvytváření

Na základě svého finančního rozpočtu začíná splácet dluhy. Má jasné a konkrétní plány, jak postupně nahradit škody, které způsobil. Je více schopen přijímat své silné i slabé stránky. Vztahy v rodině se zlepšují. Bývalý hráč si nachází nové zájmy a záliby. Postupně se mu vrací sebeúcta. Rodina a přátelé mu začínají více důvěřovat. Je schopen stanovit si kvalitní cíle pro život. Pokud je to třeba, dokáže řešit spory s úřady nebo soudy. Více času tráví s rodinou. Postupně se mu vrací klid.

3. Fáze růstu

Bývalý hráč se přestává zabývat myšlenkami na hru. Pohotově řeší různé problémy, které mu život přináší. Začíná chápat sebe i druhé. Je schopen projevit druhým lidem náklonnost a pomáhat jim.

Ohrožení jsou všichni, ale někteří více

Mladí lidé

U dětí a dospívajících vznikají závislosti všeho druhu i patologické hráčství mnohem rychleji. Ale pozor: Americkým tiskem proběhla zpráva o starci, patologickém hráči, který prohrál svoji rentu. Zcela bez prostředků a zoufalý sebral vnukovi dětskou pistoli z umělé hmoty a šel vyloupit banku. V bance mu dali zvláštní peníze, které na ulici vybuchly. Do té doby bezúhonný penzista se pak na stará kolena ocitl ve vězení.

Muži

Dosud se v Psychiatrické léčebně v Praze - Bohnicích lékaři setkávali především s muži. Pravda, muži jsou patologickým hráčstvím ohroženi více. Ale pozor: V padesátých letech byla žena závislá na alkoholu u nás vzácností. Dnes žen, s tímto problémem velmi přibýlo. Patologické hráčství existuje i u žen. Na rodinu a výchovu dětí to působí ještě hůře, nežli patologické hráčství mužů.

Profesionální hráči

Profesionální hráč, který se naučil různé triky, podvůdky a dovednost, je schopen na hazardní hře nějaký čas vydělávat (typické pro karabány). Riziko že propadnou patologické hráčské vášni je však u profesionálů značné. Jeden lékař vyprávěl o tom, jak se setkal s člověkem který si skutečně dokázal hazardní hrou vydělávat. Jenže, když se z něj stal patologický hráč, jakoby na všechny zkušenosti, finty a poučky zapomněl. Začal hrát nesmyslným způsobem, nad kterým jeho dříve chladně uvažující rozum, zůstal stát. Ale pozor, většina závislých začínala s hazardní hrou z nudy nebo z jiných důvodů.

Nebezpečné povolání

Nebezpečná povolání jsou ta, při kterých přichází člověk do styku s hazardní hrou a kde se pohybují málo kontrolovaným způsobem volné finanční prostředky. Léčil se již větší počet lidí, kteří pracovali jako číšníci. K postiženým patřil i majitel restaurace, který dovolil aby mu do ní za poplatek instalovali automat. Netrvalo dlouho a začal na něm prohrávat tržby. Nebezpečná jsou také povolání s velkými a nepravidelnými příjmy a ta, kde se pracuje s velkými finančními prostředky v hotovosti.

Hyperaktivní (nadměrně živé) děti s poruchami pozornosti

Hyperaktivní děti s poruchami pozornosti jsou více ohroženy. Je podivuhodné, že přestože někdy nevydrží sedět ani jednu vyučovací hodinu klidně na svém místě, dokáží u automatu trávit mnoho hodin bez přerušení. I když je většinou lákají jen tak zvané zábavní automaty, tyto děti si zvykají na herny, mají před očima negativní vzory hazardních hráčů a mohou se vzdalovat reálnému světu. Závažná jsou i zdravotní rizika, které s sebou nese dlouhý čas strávený automaty. Ale pozor, řada patologických hráčů byla v dětství zcela bezproblémová.

Nezaměstnaní a ti, kteří selhali ve škole nebo učení

"Zahálka plodí neřest", říká latinské přísloví. Ale pozor. Nezaměstnanost je častěji důsledek hazardní hry nežli její příčinou.

Někteří další...

Patřily by sem děti citově strádající, na které neměli rodiče čas, ti, kdo mají problémy s alkoholem, lidé v obtížné situaci, ti, kdo přeceňují význam peněz... a tak bychom mohli pokračovat.

Ohrožení jsou v určité míře téměř všichni.

Z řady anonymních telefonních linek důvěry zmiňuji alespoň českobudějovickou 038/731 30 30, která funguje nonstop a taktéž nonstop linku v Brně 05/523 333. Pro zájemce nabízím k zapůjčení i knihy prim. MUDr. Karla Nešpora, CSc., ze kterých jsem čerpal.

Děti si mají kde hrát ...

Se začátkem školního roku zveme žáky naší základní školy k návštěvě nejrůznějších zájmových kroužků. Jsme si vědomi toho, že zaplněný volný čas je nejlepší obranou proti drogám či násilným trestným činům. Protože děti někdy doma neřeknou, jaké možnosti jim byly nabídnuty, uvádíme pro potřebu rodičů i pro informovanost veřejnosti přehled zájmových kroužků:

- hra na flétnu - začátečníci
PO 11.30 - 12.15 Ludmila Plachá
- hra na flétnu - mírně pokr.
PO 12.30 - 13.15
- hra na flétnu - pokročilí
ÚT 12.30 - 13.15
- německý jazyk 2. ročník
ÚT 11.35 - 12.15 Lenka Pecharová
- německý jazyk 3. ročník
ČT 12.15 - 13.00
- německý jazyk 5. ročník
PO 12.45 - 13.30
- práce s počítačem 6. ročník
PO 12.25 - 13.10 Jaroslav F. Pechar
- práce s počítačem 7. ročník
PO 13.20 - 14.05
- práce s počítačem 8. ročník
ST 13.20 - 14.05
- práce s počítačem 9. ročník
PO 14.50 - 15.35
- pohybové hry
ČT 13.05 - 13.50 Lenka Hronová
- kopaná ST
od 14.00 /za 14 dní Marta Bílá
- košíková ST
od 14.00 /za 14 dní
- volejbal
SO od 16.30
- náprava dyslexie a logopedie
po dohodě Eva Pleningerová
- zdravotnický kroužek
(v druhém pololetí) Jarmila Šaročková

- keramický kroužek Věra Semotánová
- anglický jazyk
ČT 13.15 - 14.00 Jan Šerý
- anglický jazyk
ÚT 7.00 - 7.45
- anglický jazyk
ČT 7.00 - 7.45 Jana Knotková

Po dohodě a podle potřeby probíhá doučování jednotlivých předmětů

Dále naše škola umožňuje ve svých místnostech činnost těchto zájmových klubů:

- soukromá výuka hry na hudební nástroje ing. Paulát
- country tance p. Skácel
- fotbal mladší žáci
p. Šolín, p. Hačka, p. Lehejček
- fotbal starší žáci p. Seidl, p. Sěč
- rybářský kroužek p. Zeman
- katolické náboženství p. Berkovský
- biblické kroužky p. Pechar

Další nabídkou pro děti a mládež ze Strmilovska je program dvou organizací, které se právě dětem věnují:

- Junák: pravidelné schůzky, výlety, účast na soutěžích, letní tábor (kontakt: Věra Kopečná)
- YMCA: výuka hry na kytaru, cyklistický kroužek, výlety, letní tábory (kontakt: Jaroslav F. Pechar)

Protože výchova dětí je také záležitostí rodičů, budeme rádi, když se najde někdo další z rodičů, kdo by byl ochotný alespoň trochu svého času dětem věnovat. Prostory jsou k dispozici, budete vítáni!!!

Jak bych chtěl prožít podzimní prázdniny

Milí rodiče, pomalu se blíží krátké volno, a tak zase prožijeme nějakou chvíli v rodinném kruhu. Každý máme o těchto chvílích svou představu a třeba nás právě nenapadá, co by se mohlo líbit tomu druhému. Otiskujeme tedy vyprávění dětí ze strmilovské školy. Možná vás budou inspirovat, možná se i zasmějete. Obsah i podpis byl ponechán rozhodnutí dětí. Přejeme vám hezké prázdniny!

□ □ □

Prázdniny bych chtěla prožívat u babičky a dědy. Hrál bych si tam se sestřenicí a bratrancem. Jezdila bych na kole a kolečkových bruslích. Podnikala bych výpravy na šípek, pouštěla bych draka a chodila do lesa. (žákyně 5. třídy)

□ □ □

Chtěl bych jezdit daleko a daleko!! A za babičkou! A chtěl bych sedět u televize. A

všechno bych prospal. Tak takhle bych chtěl prožít prázdniny! (L. Kubín)

□ □ □

WWW. Budu koukat na televizi, hrát videohry, hrát na počítači, koukat na internet a hrát fotbal. CZ (Honza z 5. třídy)

□ □ □

Chtěl bych prožít prázdniny u babičky. Určitě budu hrabat listy na dvoře. Budu spát do půl osmé a až se vzbudím, půjdu ven. A také budu ve Strmilově. Budu se dívat na pohádky. A v úterý půjdu na trénink. Třeba půjdeme s tatínkem a s mamkou i se sestrou. (žák 5. třídy)

□ □ □

V sobotu a v neděli budu chodit s kamarádem na ryby. V pondělí bych jezdil na kole. Odpoledne bychom šli na houby. Večer bych si četl knížku. V úterý bych se dopoledne učil a odpoledne bych šel na ryby. (T. Holec)

Hodně úspěchů v příštích devíti letech milí prvňáčci

Jako každoročně, bylo i letos třetí září roku 2001 významným dnem pro sedmnáct nových žáků zdejší školy. Někteří rozpačitě, jiní s odhodláním vstupovali do své první třídy v životě. oporou jim, jako i v minulých letech, byli jejich rodiče, na kterých bylo i tentokrát vidět určité napětí, skrývajícím otázky. "Jak se ti bude, moje nejmilejší, dařit?" Budou na tebe hodní? Bude se ti v novém prostředí líbit?

Dnes, po měsíci školní docházky, se všechny tyto pochybnosti rozplynuly a žáci první třídy se ve škole pohybují jako doma. Pokroky v učení jsou velmi patrné a rodičovská pomoc v začátcích je velmi cenná. Za ni vám moc děkuji s přáním - i vy vydržte.

Mezi velkou rodinu žáků Základní školy ve Strmilově vítám tyto žáky:

■ ze Strmilova:

Martinu Ausobskou
Adama Dočekala
Jakuba Chramostu
Filipa Jonáčka
Veroniku Knotkovou
Kateřinu Lehejčkovou
Tomáše Macha
Václava Nořinského
Tomáše Peltana
Ivanu Procházkovou
Anetu Šarišskou
Silvestra Ščuku

■ z České Olešné:

Andreu Kupcovou
z Palupína:
Daniela Nedbala

■ z Vlčic:

Ráchel Kubínovou
Jana Pohůnka
Dominika Soukupa

Přeji vám všem, vážení rodiče, hodně radosti a spokojenosti z výsledků práce vašich dětí. Věřím, že nám všem jde o jedno: spokojená školní léta vašich dětí.

Mgr. Jindřich Kejval, ředitel školy

□ □ □

Podzimní prázdniny bych chtěl prožít pouštěním draků, malováním a lepením papírových modelů. Chtěl bych se podívat na nějaký hrad nebo zámek. Rád bych se také podíval za babičkou do Brna. Sbíral bych kaštany a chodil s kamarády na hřiště. (žák 5. třídy Petr)

□ □ □

Úkoly a učení bych si připravil už v pátek večer, v sobotu bych brzy vstal, když by přšelo, lepil bych modely, když by bylo pěkně, vyjel bych si na kole do přírody. V neděli bych se doučoval morseovku, nebo bych pomáhal doma, díval bych se na Vinetoua. v pondělí bych šel s Tomášem na výpravu, v úterý bych šel pomáhat mamce do knihovny a večer bych to završil Milionářem. (Vladimír Vondruš)

pokračování na str. 5

Jak bych chtěl prožít podzimní prázdniny

pokračování ze str. 4

□ □ □

Nejraději bych jela k babičce. Tam bych mohla spát pod širákem nebo v chatě, v podkroví, pod stanem a přijela bych domů a šla se koukat na telku. Nebo bych šla ven do lesa. Na konci prázdnin bych chtěla, aby už začalo trochu sněžit. Moc se na to těším. (Jitka Krbečková, 5. třída)

□ □ □

Pouštěl bych draka a hlavně hodně vysoko. A hlavně chci, aby nebyl nemocný a abych se nemusel moc učit. A ještě bych chtěl být hodně dlouho venku, abych si užil podzimní prázdniny. (Žák 5. třídy Zdeněk)

□ □ □

Podzimní prázdniny bych chtěla prožít tak, že bych chodila na procházky. Cestou bych sbírala kaštiny nebo žaludy, barevné listy, pěkné kamínky, poslední houby, co se pěkného najde v přírodě. Jednoduše bych si užívala podzimu tím, že bych sbírala jeho přírodní výtvořky. A chtěla bych to stihnout než napadne sníh. (Michaela Berková)

□ □ □

Chtěl bych si hodně užívat volna. Hrát si se psem. Líbilo by se mi jet na naší chatu, nebo si prostě jen tak hrát s kamarády u nás doma. Chtěl bych být pořád venku. (M. Čeloud)

□ □ □

Chtěla bych, aby počasí o prázdninách bylo příjemné. Chtěla bych na kánoji. Nejlepší by bylo, kdyby vysvítilo slunce, nepršelo a moc nefoukalo. Podzimní prázdniny by měly být odpočinkové, ale to asi nebudou. Ještě bych chtěla, aby byli všichni zdraví. Tak podzimním prázdninám ZDAR. Ahoj. (Žákyně 5. třídy)

□ □ □

Prázdniny je dobrá věc. Dají se zažít krásné věci. Já bych prázdniny chtěla zažít takhle. Jet k tetě a u tety je legrace, protože má chatu. Grilovali bychom kuře, pak bychom mohli spát na chatě, a kdyby byla zima tak ne. Chtěla bych jet daleko. Podívat se na hrady, zámky, sochy, obrazy a tak dále. Nejraději bych jela za nejstarší sestrou a jejím přítelem. A to je všechno, protože podzimní prázdniny jsou jenom čtyři dny. (Tereza z 5. třídy)

□ □ □

Budu jezdit na kole. Chtěl bych hrát s taškou fotbal. Někdy půjdu s kamarády a někdy pojedeme nebo oni půjdou za mnou. (Martin z 5. třídy)

□ □ □

Chtěl bych jet k babičce. Někdy bych se chtěl dívat na televizi, ležet a poslouchat rádio. Rád bych si hrál se psem a kočkami. Jezdil bych za kamarády. Jet někdy na návštěvu, třeba k tetě. (Karel, žák 5. třídy)

VOLEJBAL

Ve středu 12. září měli příznivci sportu ze Strmilova a okolí možnost zhlédnout v exhibičním utkání špičkové mužstvo naší volejbalové extraligy, již tradičního účastníka evropských klubových soutěží - UK Jihostroj Č. Budějovice.

Proti nim přivedl jako trenér náš bývalý spoluhráč Jarda Emmer na palubovku mužstvo EGE Č. Budějovice - účastníka 1. volejbalové ligy. Jihostroj, vedený trenéry Pommerem a Šimůnkem, nastoupil v nejsilnější sestavě: Kust, Hudeček, Rubáček, Kvasnička, Zelenka, Pitner, Cerha, Černý, Habada. Chyběli pouze zranění Šotola, Dvořák, Smrčka, Jelínek. Konečný výsledek 4:0 ukázal rozdíl ve hře špičkového mužstva ČR a průměrného mužstva druhé nejvyšší soutěže ČR. Ten byl patrný takřka na všech herních činnostech, zvláště v signálech a razanci útoku.

Asi 80 spokojených diváků vidělo zajímavý zápas, pestrou kombinační hru na síti s nekompromisním zakončováním. Pro většinu diváků to bylo první živé setkání s vrcholovým volejbalem. Spokojeni byli i oba trenéři, kteří přivítali tuto exhibici jako příjemné zpestření přípravy na mistrovské soutěže.

Jako zkušený komentátor se představil redaktor Jihočeských listů Karel Jáša. Utkání řídil rozhodčí Pavel Říha a Vlad. Hanzlík.

Za zdařilý průběh akce je třeba poděkovat i těm, kteří se postarali o její zabezpečení - Hospoda u Jendy, V-Markt Vrbenský, Masna Studená a Obecní úřad ve Strmilově, který dal k dispozici sportovní halu.

Za informace děkujeme panu Janu Jůnovi

V sobotu 22. září 2001 uspořádala YMCA ve Strmilově cyklistický výlet pro rodiče s dětmi. Přes nepřízeň počasí se na parkoviště sjelo 15 dětí ve věku od 7 do 10 let. Jen rodiče jsme postrádali. Přestože kromě programu pro děti byla pro dospělé domluvena exkurze do zahrádeckého lihovaru, nedostavil se z rodičů žádný. Cílem výletu byla obec Zahrádky. Výtvarná dílna zde přichystala zajímavou akci:

Toč se a vrč můj kolovrátku.

Za Obecním úřadem byl otevřen víceúčelový Domek, který bude sloužit potřebám Výtvarné dílny i dalším akcím. Děti si mohly osobně vyzkoušet sprádkání na kuželi, na kolovrátku, tkaní, kramplování či co vlastně dělal jezeček, když "Krtčkoví česal len". Součástí akce byla i recitační soutěž "O zahrádeckou ovečku 2001", kde byla zastoupena také naše základní škola. Program pokračoval divadelním představením Šípková Růženka, které děti ocenily dlouhotrvajícím potleskem. Oceňujeme sportovní výkon dětí, které poctivě ušlapaly více než 14 km a těšíme se na příští výlet.

Jaroslav a Lenka Pecharovi

Nedopatřením nám v posledním čísle vypadli naši noví spoluobčané, proto, je dnes seznam trochu delší. omlouváme se a všem přejeme zdraví, sílu a spokojenost po celý život.

Vojtěch Kolář (květen)
Alex Tomíšek (květen)
Nikola Pěchoučková (květen)
Simona Březinová (květen)
Klára Čermáková (červenec)
Eliška Sedláková (srpen)
Matiáš Adam (září)
Gratulujeme !

Blíží se zima a s ní i doba lyžování, bruslení, sánkování...

**YMCA ve Strmilově Vás zve na
Burzu sportovních potřeb
a vybavení, do 1. patra
Obecního úřadu ve Strmilově.**

Příjem - pátek 3. listopadu od 18.00 do 19.30
Prodej - sobota 4. listopadu od 9.00 do 11.30

Vyzvednutí peněz či neprodaných věcí
- sobota 4. listopadu od 11.30 do 12.00 hodin.

Dětský rybářský kroužek

Upozorňuji zájemce o členství v Dětském rybářském kroužku, který je ustaven u naší organizace, že první schůzka se uskuteční poslední středu v měsíci listopadu.

Blíží podrobnosti se dočtete na nástěnce v budově ZŠ ve Strmilově

Zdeněk Zeman, vedoucí kroužku

Taneční zábava "Poslední záťah"

Místní organizace Českého rybářského svazu Strmilov zve všechny občany na tradiční taneční zábavu "POSLEDNÍ ZÁTAH", který se uskuteční v sobotu 17. listopadu 2001 v Kulturním domě ve Strmilově. K tanci bude hrát hudební skupina AKORD Obal Rozkoš.

Navštivte naši zábavu. Kromě bohaté tomboly, kde můžete vyhrát spoustu zajímavých věcí, můžete ochutnat jídla z naší kuchyně připravené z našich domácích kaprů. Bude se prodávat rybí polévka, tradiční rybí řízeky se salátem. Kromě toho si můžete objednat i několik druhů našich specialit, které vždy velice chutnají a dokazují, že kapr se nemusí dělat pouze smažený.

K návštěvě zve výbor místní organizace ČRS Strmilov.

V polovině padesátých let, když jsem začal ve Vodňanech dálkově studovat na Rybářské škole, musel jsem své pravidelné dojíždění na všechny hry do Strmilova přerušit. V tanečním orchestru později nazvaném Akord, který jsem se svými kamarády založil a vedl, jsem přestal hrát a jeho vedení jsem předal Janu Krafkovi. Místo mne do něho nastoupil klarinetista a saxofonista z Kunžaku, Zdeněk Vosolobě, který jej však za nedlouho opustil. V té době vyrůstal v Bořetíně mladý, velmi talentovaný hudebník Miroslav Hanzal a ten v něm ještě před nástupem na hudební konzervatoř také několik roků hrál. Po dokončení studií na konzervatoři i na Akademii muzických umění v Praze, nastoupil do Hudby hradní stráže, ve které nyní zastává funkci náčelníka.

Jeden z mladých členů naší kapely, saxofonista a zpěvák Jaroslav Emmer ml. nastoupil brzy po dokončení studií na Vyšší hospodářské škole do funkce ředitele Komunálního podniku Strmilov a později začal pracovat v závodě Obal Rozkoš jako ekonom, ekonomický náměstek a nakonec i jako ředitel. V kapele vedené Janem Krafkou se také řadu let zabýval záslužnou prací - rozpisováním not a aranžováním. Kapela mohla tehdy hrát v jednoduchých úpravách i takové skladby, na které nebylo možno jiným způsobem obstarat noty. Když zemřel trumpetista Ludvík Dohnal, hrál v kapele na trubku také několik let Sláva Šteflíček, který nyní bydlí v Nové Bystřici. V té době měl orchestr zpěvačku Věru Hájkovou z Kunžaku, jejíž otec hrával na chromatickou harmoniku vlastní výroby.

Další ženou působící v této kapele byla také klavíristka a výborná zpěvačka, Blanka Ratolístková. Svoji hudební kariéru zahajovala tím, že začala studovat zpěv a hru na klavír na hudební konzervatoři. Protože však byla dcerou podnikatele, nemohla toto studium dokončit a své zaměstnání později našla ve strmilovském Komunálním podniku. Místo klavíru, který býval k dispozici jenom v některých tanečních sálech, hrávala také na klaviset, klávesový nástroj, uzpůsobený pro snadnou přepravu. Po několika letech ji v kapele vystřídal klavírista z Jindř. Hradce, Josef Vozáb. Byl také velmi dobrým hudebníkem, mrzelo mě však na něm, že měl svůj nástroj stále seřízený na velkou hlučnost, hrál stále naplno a nerespektoval tedy to, čemu muzikanti říkají dynamika. Později nastoupili do kapely také dva noví muzikanti, klarinetista a saxofonista Standa Bubeník a trumpetista Mirek Přibyl. Od padesátých let působil na okrese poradní sbor pro hudbu, složený z vybraných hudebníků. Když docházelo k jeho doplnění, byl na okres do Jindř. Hradce pozván kapelník Milda Nořinský. Jeho cestě však bránily nějaké neodkladné záležitosti a místo sebe poslal Jar. Emmera ml. Ten se zde velmi dobře uvedl a stal se na řadu let členem tohoto poradního sboru a později i jeho předsedou.

Taneční orchestr Akord hrál v padesátých a šedesátých letech střídavě pod závodem Obal Rozkoš a Osvětovou besedou Strmilov. Závod Obal, dočasně přejmenovaný na Strojbal, byl mimořádně dobře prosperujícím závodem a pro orchestr byl velmi dobrým zřizovatelem. Kapela, vedená Janem Krafkou zde měla dobře zajištěné všechny potřeby pro

PRVNÍ KROKY K NÁVRATU

svoji činnost, včetně možností nákupu i nákladnějších hudebních nástrojů a potřeb. Osvětová beseda Strmilov měla finanční prostředky pro tento účel více omezené, avšak zajišťovala kapele všechno, co bylo v jejích možnostech, včetně klubovny. Nakonec se situace ustálila tak, že zřizovatelem tanečního orchestru Akord byl Strojbal Rozkoš a dechovka, kterou vedl Milda Nořinský, účinkovala pod Osvětovou besedou Strmilov. Ze začátku hráli všichni muzikanti podle potřeby v obou kapelách, později, když se nepohodli, tato spolupráce skončila. Kapelník Milda Nořinský již v Akordu nehrál a Jaroslav Emmer ml. a někteří další hudebníci, přestali zase hrát v dechovce.

Já jsem do tohoto vývoje nemohl zasahovat, protože jsem bydlel ve Vodňanech a později v Č. Budějovicích a dálkově jsem studoval. Na muziku mi zbývalo málo času, v podniku jsem hrál jen v malé hudební skupině na harmoniku a jen občas jsem si zahrál s rybářskou dechovkou z Třeboně. Šestileté dálkové studium mechan. oboru bylo velmi náročné, vyžadovalo mnoho času i odříkání a jistě proto z něho během studia hodně spolužáků odpadlo. Ze sedmdesáti nás jej dokončilo pouze kolem dvaceti. Nároky školy byly velké a zaměstnavatelé nám nechtěli z našich povinností také nic odpustit. Někteří kamarádi mi doporučovali, abych ke studiu také využíval volný čas v zaměstnání. To však nepřipadalo v úvahu. Na svém pracovišti jsem musel plnit tolik úkolů, že jsem žádný volný čas neměl a i kdyby se nějaká volná chvílka našla, nedokázal bych své nadřizené podvádět a současně se soustředit na učení. Od pondělí do pátku jsem byl ve dne v práci, dlouho do noci jsem se každý den doma učil a na sobotu a neděli jsem jezdil do Prahy, kde jsem se na vysoké škole zúčastňoval konzultací a zkoušek. Některé zkoušky probíhaly i v létě v době prázdnin a studiu jsem zpravidla věnoval i svoji dovolenou. Když jsem dokončil toto šestileté studium, po kterém mi zůstal téměř metr vysoký "štos" skript a učebnic, věnoval jsem se oboru rybářskému. Dva roky jsem studoval na katedře rybářství Vysoké školy zemědělské v Brně u profesora Kostomarov a další dva roky na provozně ekonomické fakultě VŠZ v Č. Budějovicích, jejímž děkanem byl můj přítel a bývalý kolega z výzkumného ústavu Doc. Ing. Vlad. Krupauer CSc. Zde jsem byl nejen žákem, ale svými přednáškami jsem se podílel i na výuce. Podle výčtu škol, které jsem absolvoval, by někdo mohl dojít k závěrům, že jsem v mládí

byl mimořádně úspěšným žákem, ale tak tomu nebylo. Na strmilovské škole jsem býval typickým dvojkařem a byly i případy, když se mezi mými známky vyskytla i trojka. Ve škole při výuce jsem se snažil všemu porozumět a myslím, že se mi to i dařilo, doma jsem však dělal jen písemné úkoly a kromě německých slovíček jsem se zde snad nikdy

nic neučil. Matematické a fyzikální vzorce jsem raději odvozoval, než bych je nosil v hlavě a biflování jsem doslova nenáviděl. Během

dálkového studia, zejména na vysokých školách, jsem se pochopitelně doma učil musel a to velmi intenzivně. V prospěchu jsem ale neusiloval o žádné rekordy a spokojil jsem se s tím, že se mi dařilo úspěšně vykonávat zkoušky v požadovaných termínech. Podrobněji jsem se věnoval pouze předmětům, které mě zajímaly a které jsem mohl přímo uplatnit ve svém povolání. Určitého respektu jsem na škole dosáhl až na konci studií po odevzdání diplomní práce, zahrnující 23 mých již dříve publikovaných prací a patentů. Obsahovala také návrh a výpočty zařízení, řešícího mechanizaci výlovu rybníků a chráněného patentem. Jeho hlavní součástí bylo proudové čerpadlo, uzpůsobené pro čerpání vody i s živými rybami, které jsem měl později možnost úspěšně ověřit na Kaplickém rybníku u Oldříše. Někteří asistenti a mladší docenti na škole neskrývali své překvapení, když zjistili, že jsem vytvořil více vynálezů a publikoval větší počet odborných prací, než oni.

Díky neustálému styku se Strmilovem jsem se začátkem sedmdesátých let dozvěděl, že v J. Hradci zakládá bývalý vojenský kapelník major Karel Tůma velkou okresní dechovku a začal jsem v ní také hrát. Měla velmi dobrou úroveň a účinkovali v ní i tři moji kamarádi ze Strmilova. Na zkoušky jsem sice nemohl jezdit, ale zúčastňoval jsem se všech jejích vystoupení. Hrál jsem na pikolu Des a protože jsem měl k dispozici pouze noty pro nástroj C, téměř všechno jsem transponoval.

Při jedné návštěvě Strmilova jsme se s manželkou zašli podívat na maskarní ples do bývalé Orlovny. Jakmile jsem se zde rozkoukal, poznal jsem, že kapela Akord má nové elektrofonické varhany. Varhaník zde však nebyl a přátelé muzikanti mi nabídli, abych si na ně zahrál. Já jsem za podobným nástrojem ještě nikdy před tím neseděl, ale neodolal jsem a začal jsem hrát. Noty pro varhany kapela neměla, dostal jsem jen part pro kytaru, ve kterém byla jednoduše uvedena jen hlavní melodie a značky pro kytarový doprovod. Nejdříve jsem začal hrát jen doprovod a později jsem přešel i na melodii. S varhanami jsem se už nedokázal rozloučit a zůstal jsem za nimi až do konce zábavy. Když jsme končili, zeptali se mě kamarádi: "Přijedeš si s námi zahrát i za týden?"

A já jsem nedokázal odpovědět jinak, než že přijedu.

Ing. Mojmír Paulát

Úvod do matfyzáka IV.

(poslední díl o studentech matematicko fyzikální fakulty)

Kromě matfyzáků žijí na koleji i jiná zvířátka. Sice nejsou pěstována plánovitě jako třeba na koleji přírodovědců, zato je s nimi větší sranda. K životu na koleji patří pravidelné hony. Podnikaví studenti prodávají i lovecké soupravy: 2 pastičky na myši, 15 molových kuliček, prášek na mravence, láhev na šváby, kapesní lupa, píšťalka na svolávání poplachů a pět centimetrů krejčovského metru na měření úlovků. Hromadné akce jsou pod vedením zkušených lovců, kteří jsou obeznámeni se zvyky lovné zvěře a mají vynikající výsledky.

Předávání pokojů bývá každoročním vyvrcholením sezóny, neboli zlatým hřebem zdejšího pobytu. Pověřený pracovník pečlivě prošmejdí celou buňku, a to by v tom byl čert, aby se nenašlo něco, na čem by se dalo inkasovat. Nezkušený prvák naletí téměř na každou ptákovinu. "Tady je otlučený dřez!" "To máme zapsané! Tady, otlučený dřez." "No dobrá, co by tak ještě..." a tady, odřený stůl!" "Taky máme!" "A co fleky na zdi? Ty nemáte zapsané!" "Ale ty jsme přece nemohli udělat, to vzniklo při malování!" "Já vám to věřím, ale nemáte to zapsané. Celá místnost stojí vymalovat 350 korun, zeď... kolik máte?" "Málo!" "Máte 150?" "Jenom stovku!" "Tak za sto!" A nezkušený prvák vydražil stejnou zeď, za kterou se platilo i před rokem, dvěma... atd.

Studenti se do svých pokojů dopravují většinou výtahy. Pro dvacet čtyři pokojů mají k dispozici čtyři výtahy rozmístěné po patře tak, aby se nedaly přivolat všechny najednou. Ale skutečnost je jiná. Student zamkne pokoj, oběhne celé patro, pro jistotu namačká všechna tlačítka a systematicky výtahy obíhá. Takto to udělá každý. Cesta výtahem je ještě náročnější. Výtah jen popojíždí a stále zavírá a otvírá dveře. Takže sklerotický matfyzák půlku svého studia stráví ve výtahu.

Ale ne vždycky výtahy jezdí. Málokdy se stane, že jezdí všechny. Kdežto opačný stav je poměrně častý. Už jenom pomýšlení na takovou situaci nahání hrůzu a kdo ví, co ještě. To se pak jindy osiřelá schodiště stávají hlavní dopravní tepnou. Severní schodiště bývá zpravidla určeno na sestup. Tam vládne optimistická nálada. Sestupující ještě nevědí, že se budou stejnou cestou zanedlouho vracet pro tramvajenku, pak pro sešit a k polednímu ještě pro lístek na oběd. Zato užívatelé jižního schodiště to už vědí, těžce oddychují a není jim příliš do řeči.

Zavolat telefonem na matfyzácký pokoj je požitek. Volaný nechá přístroj chvíli vyzvánět, aby ve volajícím vystupňoval napětí, pak pomalu sluchátko zvedne a přívětivým hlasem praví: "Haló?" Na to volající čeká. Už nevydrží napětí, rychle si přehodí sluchátko ke druhému uchu, nedoslýchaví zastrčí naslouchátko do druhého ucha a nervózně si několikrát poposadí brýle, studenti bez brýlí aspoň nervózně zatukají slepečkou holí. A pozdrav opětuje: "Haló!" Následuje krátká pauza, kdy volající i volaný prožívají navázaný kontakt. Pak svorně zafuní a oba s uspokojením sluchátko položí.

Jediná místnost, kde matfyzák netrpí netrpělivostí a stihomamem, je počítačová laboratoř. Ba naopak, najít zde volné místo je umění. Většinou tu však ani nebývá fronta, protože tento fakt je všeobecně znám. Když někdo přijde, plaše se rozhlédne a náhle vzkřikne: "Nebude někdo končit?" Naivně čeká, že někdo vyskočí a pustí ho na své místo, protože tu seděl už moc dlouho. Všichni ho akorát stihnou výsměšnými pohledy, a tak nejdříve projde kolem počítačů a snaží se poznat známé tváře. Ale i to není zas tak jednoduché, protože mnozí už tu sedí několik dní a stále se nemají k odchodu. Pozdraví se tedy aspoň s Tydlitatem, pochválí Žídkovi plnovous, zeptá se Kobylky na zdraví, ale to už neměl dělat, protože Kobylka ho nyní nepustí, dokud mu dopodrobna nevykládá, co všechno za dobu své dnešní přítomnosti stihl vykonat. Proti své vůli se dotýčný dozví, kolikrát Kobylka zablokoval počítačovou síť, jak se mu to pokaždé povedlo a aby o nic nepřišel, že mu to ukáže. Dotýčný se brání, že to není třeba. Kobylka po delším přemlouvání upouští od tohoto záměru a náhradou nabízí lepší zábavu: v nekonečném cyklu Žídkovi posílá síť neslušné zprávy. To dotýčného úplně odradí, znovu se pozdraví s Tydlitatem a odchází.

Programování: Chloubou prof. Kryla bylo zařízení počítačových laboratoří. Do té doby byl k dispozici jen sálový počítač, se kterým se dorozumávalo prostřednictvím děrných štítků. Vypadalo to takhle: student v přízemí v děrovně vyděroval program buď na štítky nebo na

děrovači disket na disketu. Odnesl to do čtvrtého patra, zde si počkal na výpis chyb, seběhl do přízemí, patřičné štítky předěroval, atd...

Vybudovat počítačovou síť nebylo nic snadného. Poznávali jsme to při jeho pravidelných vstupech na začátku přednášek. Vyprávěl nám, jak počítače zítra přistanou v Ruzyni, ale židle jsou někde na Slovensku. Druhý týden. Počítače už rozbalují a zapojují, ale židle jsou stále někde na Slovensku. Další týden. Do sítě ukládají programové vybavení, židle však stále nepřišly a vypadá to, že studenti budou programovat vstoje či vleže.

Oddělení zmatků

Tržní ekonomika hýbe světem. Kdo nevykáže nějakou činnost, bude po zásluze nahrazen, a tak chudáci prodáváci, vedoucí kateder, vyučující, studijní rady chrlí měsíc co měsíc nové předpisy, seznamy přednášek, studijní řády. Jen studenti, ti nechrlí nic, ti naopak toto všechno mají postřehnout a řídit se tím. Pravidelně dochází na studijní oddělení, kde se všechny tyto prameny kříží a mají zde být uvedeny v soulad. Ale na studijním oddělení to vypadá jak v televizním kursu češtiny. Nejčastější odpověď je zde totiž "Nevím", a podle výrazu jejich obličejů lze tušit, že nelžou, a že podobné reakce budou i na otázky typu kdy končí semestr, kdo je děkanem a co je náplň vaší práce. V nevěděním je celé studijní oddělení vzácně sešrané. Každý přispívá svou troškou do mlýna, ale bohužel neví čím, takže v celkovém souhrnu neví nikdo nic.

Průměrný matfyzák je z toho přinejmenším zmaten. Při odchodu popřeje dobrou chuť a místo ke schodišti zamíří do knihovny, kam si jde vypůjčit index.

Občas vám zde přece jenom prozradí část studijních plánů, ovšem s takovým zpožděním, že už stejně neplatí. Tak vznikají mezi studenty fámy. Studenti vykonávají náhodně nesmyslné akce s odůvodněním, že se to má. Jako příklad poslouží povinnost zapsat si všechny přednášky, které navštěvují. Na to studijní oddělení vymyslelo rafinovaný protitah, tentokrát podepsaný děkanem: povinnost ze všeho zapsaného složit zkoušku a za nesplnění vypsalo vysoké penále.

Výdobytek, kterým se honosí MFF, je tzv. zkušební zpráva, kterou na jiných fakultách nenajdete. To je papír, který dubluje index. Všechno, co se píše do indexu, patří i do zkušební zprávy, takže při rozdávání zápočtů se cvičící téměř upíše k smrti. A má ještě jednu výhodu - velice rád se zapomíná při různých příležitostech doma. Takže pro zápočet a pro známku chodí průměrný matfyzák 2x až 3x. Mysleli jsme, že je to následek totality, ale od revoluce vyplňujeme teď zkušební zprávy dvě, jednu s i na studijním rovnou nechají, prý kvůli počítači.

Další speciální institucí, která se stará o blaho studentů, je rozvrhová komise. Z její dílničky vychází každý semestr tzv. rozvrh hodin. Práci mají opravdu těžkou. Musí vyhovět všem požadavkům rozmazlených studentů a zvrhlých pedagogů - např. Vopěnka může přednášet jen odpoledne, protože dopoledne spí. Grygarová musí mít přednášky až po deváté hodině, protože denně dojíždí autobusem a nemůže přece vstávat dřív jak v půl sedmé! Kryl naproti tomu neodjíždí vůbec, takže spolehlivě zaplní díry v pátečním odpoledni. Beran může přednášet jen v učebnách s velkou tabulí, Nešetřil zas jen ve velkých učebnách, aby jeho fanoušci nemuseli stát na schodech. Naopak Vlachovi stačí kabinet po marxistech. U Pavelky je jedno, kde přednáší, není slyšet nikde.

Tato a spousta jiných omezení dělají práci rozvrhové komise velmi těžkou. (Za jiná omezení bych uvedl jedno obzvláště svazující, že v jedné učebně nemohou probíhat dvě přednášky současně!)

Ale rozvrhová komise je z matfyzy, takže ví, jak na to. Vychází ze základního předpokladu, že život se s nikým nemazí. A podle toho vypadají i výsledky její činnosti. Přednášky doporučené pro jeden semestr se konají buď za sebou v různých budovách po Praze, nebo dokonce v tutéž dobu, není výjimkou, že každou hodinu v jiné učebně. Cvičení se konají ve stejnou dobu jako přednáška k nim a mnohdy i se stejným vyučujícím.

Nicméně tento systém má i světlé stránky. Šetří studentům čas a nakonec vyhovuje matfyzáckému způsobu života. Usnadňuje práci při vybírání přednášek. Jsou možné dva přístupy:

- 1) student si vybere jednu učebnu a tu vystuduje. Výhody: při počtu čtyřech učeben studium trvá čtyři roky.
- 2) student si vybere jednoho pedagoga a toho vystuduje.

Pozn.: tato možnost vychází z předpokladu, že jeden vyučující i nadále nebude zařazován na více přednášek současně.

Černé úterý dne 11. září roku 2001

Dne 11. září 2001, kolem 9. hodiny dopolední newyorského času se změnil New York, největší město světa, v obraz apokalypsy. Toho dne byl podniknut jeden z nejstrašnějších teroristických útoků v dějinách Ameriky od jejího objevení.

Prosperující ostrov Manhattan, obchodní a finanční srdce celého amerického kontinentu, ztratil dva neivyšší mrakodrapy, které se staly symbolem amerického bohatství a moci. Celá budova dostala název "dvojče", neboť se skládala ze dvou obrovitých věží.

Nejprve do severní věže tohoto železobetonového obra narazil Boeing 767 unesený a pilotovaný arabskými teroristy. Na jeho palubě bylo 170 lidí, kteří do jednoho zahynuli při nárazu letadla do věže.

Avšak necelých 20 minut poté narazilo druhé unesené letadlo, rovněž Boeing, ovládané jinou skupinou teroristů, do jižní věže. Na jeho palubě bylo 150 cestujících, kteří rovněž po nárazu do budovy zahynuli v plamenech.

Zdaleka nebyl však konec tragédií v tomto hrozném úterý. Třetí Boeing dopadl, tentokrát na význačnou budovu Washingtonu, dopadl na Pentagon. I v tomto případě všichni v havarovaném letadle zahynuli, včetně těch, kteří se nacházeli v budově Pentagonu, tak, jako tomu bylo v předešlých dvou případech, kdy se nacházely tisíce lidí v prostorách newyorského obchodního centra a tam našli svou smrt. Aby byla dovršena hrůza tohoto dne, jejíž dosah nelze vůbec vyčíslit a nějak přiblížit, tragicky dopadl i let 4. uneseného letadla, jehož cílem byla budova Bílého domu ve Washingtonu, všem Američanům nesmírně drahá.

Tam však teroristé nedokázali přivést letadlo k vytčenému cíli, a to ze zcela zvláštních důvodů. Z letecké kabiny, ale zřejmě i z kabiny pro cestující, přišli na pomoc teroristy vražděným letuškám lidé a holýma rukama kladli vrahům odpor takovým způsobem, že ti nedokázali ani zacílit na cíl, ani nouzově přistát. To druhé ani neuměli.

Nepilotované letadlo se zřítilo v Pensylvánii mimo lidská obydlí. Zemřeli v něm ale všichni, kteří s ním letěli.

Newyorská tragédie

*Už nikdy nebude to, jak to bylo kdysi,
když upínaly se k němu oči mnohých,
co utíkali z národů kde vládly zlé časy,
kde museli žít v podmínkách velmi zlých.*

*Doma byl pro ně těžký každý nový den,
konečně mohli se zbavit svých pout,
po dlouhé době se splnil jim sen,
co proti tomu bylo vzbouřeným mořem plout.*

*New York byl pro ně tím spásným městem,
kde měli pod sebou pevnou již zem,
Amerika se jim stala jejich novým domovem,
věděli proč jejich kroky vedly právě sem.*

*Už nikdy nebude to, jak to bylo dřív,
přes moře tentokrát dojeli lidé zcela jiní,
kteří zde chtěli zabíjet, ne v pokoji žít.
Byli to poslové války a přiletěli bez ptaní.*

*Ti podnikli útok, jenž New York nikdy nezažil,
nejdřív se zmocnili letadel v okamžiku,
nikomu nedali šanci, aby se zachránil,
každý z vrahů u sebe jen vražednou dýku.*

*Jen temno, prach a dým
se snášely na hlavy lidského davu,
podobně jak kdysi Nero, když zapálil Řím,
aby si zajistil světovou slávu.*

*Nejdřív bylo zasaženo první z dvojčat
výškové budovy obchodního středu,
za dvacet minut pak druhý kat
zasáhl druhé dvojče na čísi šílenou radu.*

*Další letadla byla již připravena k ničení
a třetí ze zrůdných své vlasti synů
napadl americké vojenské vedení
jež sídlí v Pentagonu.*

*V tom dni tisíce nevinných hynulo v bolestech,
nevrátili se již k svým milým zpět,
z domů, jež dosud sevřeny v pevných zdech,
zbyly jen trosky děsivé na pohled.*

*A den dále pokračoval v zrůdnostech,
jež budou zapsány do dějin lidského pokolení,
co dokázali v úterý nezvaní hosté,
k úkolům strašným poslaní.*

*Ve čtvrtém uneseném Boeingu však nastal šum,
v prostoru letadla se ozýval křik,
vražedným cílem se stal Bílý dům,
už však nebylo slyšet jen sten a vzlyk.*

*Vražděným letuškám na pomoc přišli
letci i někteří z cestujících,
s holýma rukama proti oceli,
myslet jen na sebe byl by hřích.*

*Pirátský letec se nedostal k řízení,
letadlo dolétlo k jinému cíli,
a zřítilo se mimo lidská obydlí,
cestující však katastrofu nepřežili.*

*Co bude dál, to ptají se mnozí
a těžko je na to odpovědět.*

*Už nikdy však nebude, jak bylo kdysi,
když upínaly se k New Yorku oči mnohých,
co utíkali z národů, kde vládly zlé časy,
je konec dnů bezstarostných.*

Petr Jankovský